

2020: Ελλάδα-Τουρκία 2-0

Ελλάδα-Τουρκία 2-0

του Γιώργου Καραμπελιά

Σε λίγο αρχίζουν οι λεγόμενες **διερευνητικές επαφές** Ελλάδας-Τουρκίας και ετοιμάζεται ένας νέος κύκλος της ποντικοπαγίδας που αποκαλείται **πενταμερής διάσκεψη** για το Κυπριακό – ναι, αυτή στην οποία η Κυπριακή Δημοκρατία, μέλος της ΕΕ, εξισώνεται με τους εποίκους και τους εκπροσώπους του τουρκικού στρατού στην Κύπρο. Αυτές οι εξελίξεις προκαλούν, και δικαίως, μεγάλη ανησυχία, αν όχι τρόμο, στους Έλληνες, σε Ελλάδα και Κύπρο, που πάντοτε φοβούνται τις διαπραγματεύσεις των Ελλήνων υπευθύνων, βλέπε Ζυρίχη-Λονδίνο, 1974, Ίμια, Μαδρίτη, Πρέσπες κ.ο.κ.

Όμως, καθώς έκλεισε μία χρονιά και αρχίζει μία καινούργια με νέα χαρακτηριστικά, θα πρέπει να προβούμε σε μία συνολική **αποτίμηση** όσων συνέβησαν στη διάρκεια του 2020 σε σχέση με την ελληνοτουρκική αντιπαράθεση. Άλλωστε, όσα συνέβησαν κατά το 2020 θα πρέπει να αποτελέσουν και μία παρακαταθήκη για το τι θα έπρεπε και τι θα μπορούσαμε να κάνουμε το 2021.

Γιώργος Καραμπελιάς

Κατ' αρχάς, ας θυμίσουμε το κλίμα μέσα στο οποίο εισήλθε στο 2020 η χώρα. Κατά τους τελευταίους μήνες του 2019, από την άνοδο της κυβέρνησης Μητσοτάκη, μέχρι και τον Φεβρουάριο του 2020, όλα έμοιαζαν ως εάν η Ελλάδα και η Κύπρος να είχαν προκαταβολικά ηττηθεί από τους Οθωμανούς, πριν καν αυτοί ξεδιπλώσουν σε όλη της την έκταση την επιθετική τους τακτική.

Έτσι, από τον Ιούλιο του 2019 και μετά, είχαμε γνωρίσει ένα τεράστιο **μεταναστευτικό κύμα**, το οποίο υποδαύλιζαν ανοικτά οι Τούρκοι, ενώ η ελληνική κυβέρνηση είχε μείνει κυριολεκτικά ενεή μπροστά στην υπογραφή του **τουρκολιβυκού συμφώνου**, που απέκλειε καθ' ολοκληρίαν την Ελλάδα από την Ανατολική Μεσόγειο.

Η κυβέρνηση έμοιαζε παντελώς ανέτοιμη και αιφνιδιασμένη για να απαντήσει σε αυτό το επιθετικό κρεσέντο της Τουρκίας που, μέρα τη μέρα, μήνα τον μήνα, γινόταν όλο και πιο έντονο και σαρωτικό. Και το πόσο ανέτοιμη ήταν καταδεικνύεται από ένα και μόνο στοιχείο, ότι δηλαδή ψήφισε έναν προϋπολογισμό για το 2020 που περιλάμβανε **μείωση των αμυντικών δαπανών**, και κυρίως των δαπανών για εξοπλιστικά προγράμματα.

Εν ολίγοις, η ελληνική κυβέρνηση πιάστηκε κυριολεκτικά στον ύπνο από τις δύο παράλληλες επιθετικές κινήσεις της Τουρκίας, στο μεταναστευτικό και στο τουρκολιβυκό σύμφωνο.

Έτσι άνοιξε η όρεξη της Τουρκίας για επίταση των επιθέσεων εναντίον της Ελλάδας. Ο Ερντογάν πίστευε ότι –και εξαιτίας του ψοφοδεούς χαρακτήρα των ελληνικών ελίτ που είχε καταδειχθεί τόσες και τόσες φορές από το 1974 μέχρι σήμερα, για να μη θυμίσουμε τη Ζυρίχη– η Ελλάδα θα προέβαινε σε υποχώρηση και στα δύο βασικά μέτωπα – στο μεταναστευτικό και στο ανατολικό Αιγαίο.

Εν τούτοις, επειδή ακριβώς θέλησε να τα πάρει όλα διά μιας, υποχρέωσε τους Έλληνες να αντιδράσουν. Έτσι η Ελλάδα αντιμετώπισε αποφασιστικά –έχοντας και τη συμπαράσταση κάποιων ευρωπαϊκών χωρών– την τουρκική επίθεση στον **Έβρο** και παράλληλα προέβαλε αντίσταση στις παραβιάσεις της Τουρκίας στην **Ανατολική Μεσόγειο**.

Ταυτόχρονα, και το ουσιαστικότερο, εγκατέλειψε για πρώτη φορά τη στρατηγική της **ελληνοτουρκικής φιλίας**, που στοιχειώνει τις ελληνικές ελίτ, τα ΜΜΕ και τον δημόσιο λόγο τουλάχιστον τα τελευταία 30 χρόνια. Προέβη σε αυτή την κίνηση –εξ ανάγκης και για πολλούς πρόσκαιρα– αλλά, παρ' όλα αυτά, το έπραξε.

Αυτή την αλλαγή μπορεί κανείς να τη διαπιστώσει και στην ίδια την εικόνα που εκπέμπουν τα ελληνικά μέσα ενημέρωσης και κατ' εξοχήν η τηλεόραση. Πράγματι, από εκεί που χαρακτήριζαν «τουρκοφάγους» όσους μιλούσαν για εθνική στρατηγική, τώρα θα δώσουν βήμα σε έναν σημαντικό αριθμό στρατιωτικών και διεθνολόγων, που υποστήριζαν την ανάγκη μιας **στρατηγικής αντίστασης** στον τουρκικό επεκτατισμό.

Άλλωστε, η **υπερεπέκταση** της Τουρκίας έπληττε πλέον τα συμφέροντα μεγάλου αριθμού χωρών της Μέσης Ανατολής και του μεσογειακού χώρου, όπως της Γαλλίας, της Αιγύπτου, του Ισραήλ, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων κ.ά. Δεδομένης και της αυξανόμενης αντιπαράθεσης του Ερντογάν με τη Δύση, δόθηκε η δυνατότητα στην Ελλάδα να βρει ευνοϊκό έδαφος για τη σύμπτυξη αντιτουρκικών -ad hoc ή και μονιμότερων – συμμαχιών.

Αυτές εκμεταλλεύτηκε η Ελλάδα για να προχωρήσει στην ανακήρυξη της ΑΟΖ με την Ιταλία, αρχικώς, αλλά και στην αποφασιστικής σημασίας συμφωνία με την Αίγυπτο. Αυτή η τελευταία, και παρά τις όποιες ελλείψεις της, καθιστά άκυρο και ανενεργό το τουρκολιβυκό πραξικόπημα.

Η Ελλάδα και η Κύπρος, με τη συμμαχία της Γαλλίας, της Αυστρίας και μερικών ακόμα χωρών,

δημιούργησε ένα αρνητικό για την Τουρκία κλίμα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, για πρώτη φορά σε τέτοια κλίμακα.

Έτσι, μπορεί η γερμανική πολιτική να πέτυχε να εμποδίσει τη εφαρμογή κυρώσεων στην Τουρκία, δεν απέφυγε όμως –για πρώτη φορά– την αναγνώριση του ρόλου της Ελλάδας και της Κύπρου ως συνόρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των δικαιωμάτων τους έναντι μιας επιθετικής Τουρκίας.

Τέλος, η στροφή της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, εξαιτίας της προμήθειας των S-400 από τη Ρωσία, παρά την παρουσία στην προεδρία του δηλωμένου φίλου του Ερντογάν, Ντόναλντ Τραμπ, οδήγησε στην ανοικτά αντιτουρκική στάση του Πομπέο και του Στέιτ Ντιπάρτμεντ.

Παράλληλα, η Ελλάδα, παρά τις δύσκολες οικονομικές συνθήκες, αποφάσισε να προβεί σε πενταπλασιασμό των εξοπλιστικών δαπανών για το 2021, σε αύξηση της διάρκειας της στρατιωτικής θητείας, στην αγορά των γαλλικών Rafale κ.λπ. κ.λπ.

Εν τοις πράγμασι και παρά τα πολλά «φάουλ» που έχουν γίνει –κυρίως σε σχέση με τη Γαλλία–, η συνολική θέση της Ελλάδας αναβαθμίστηκε διεθνώς, εντυπωσιακά, και προπαντός η Τουρκία υποχρεώθηκε σε μία στρατηγικού χαρακτήρα υποχώρηση στον Έβρο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Μετά το επιθετικό κρεσέντο τουρκικών ενεργειών και πολεμικών δηλώσεων, η αποχώρηση του OducReis από την ελληνική υφαλοκρηπίδα και η προσπάθεια της Τουρκίας να μεταθέσει το κέντρο βάρους των ενεργειών της, τουλάχιστον στην παρούσα φάση, στη διπλωματία και τον εξευμενισμό της Δύσης, συνιστούν μία μεγάλης κλίμακας ήττα της Τουρκίας στον Έβρο και την Ανατολική Μεσόγειο.

Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντες

Εντούτοις, οι Έλληνες στην πλειοψηφία τους εξακολουθούν να ανησυχούν και δεν έχουν εμπιστοσύνη στις ηγέτιδες ελίτ, και δικαίως. Διότι γνωρίζουν ότι η στάση τους υπήρξε συνέπεια τόσο της πίεσης του ελληνικού λαού όσο και του ευνοϊκού διεθνούς περιβάλλοντος στη διάρκεια του

2020.

Οι Έλληνες φοβούνται πως, κατά τη νέα περίοδο που έχει ήδη ανοίξει –με την ήττα του Ντόναλντ Τραμπ και τη σοβαρή οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει η Τουρκία–, η αλλαγή της τακτικής της μπορεί να ακυρώσει ή τουλάχιστον να υπονομεύσει αυτά τα σημαντικά κέρδη που αποκομίσαμε κατά το 2000.

Και αυτό διότι η Τουρκία, σε αυτή τη φάση, δοκιμάζει να χρησιμοποιήσει τα μέσα που διαθέτει και είναι πάρα πολλά ώστε να εξευμενίσει τους Δυτικούς, Ευρωπαίους και Αμερικανούς, ή να τους δώσει το πρόσχημα για να στείλουν στις καλένδες, όπως η Γερμανία, κάθε κύρωση εναντίον της.

Σε αυτή τη νέα τουρκική στρατηγική εντάσσεται και η μετά βαΐων και κλάδων έναρξη των διερευνητικών συνομιλιών και η προαναγγελία της έναρξης της περιβόητης πενταμερούς για την Κύπρο. **Μήπως λοιπόν κινδυνεύουμε να χάσουμε, στο πεδίο της διπλωματίας, αυτά που κερδίσαμε κατά το 2020;**

Κατ' αρχάς, αυτή η πολιτική των Τούρκων δίνει τη δυνατότητα σε όλους τους φίλους τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και σε ένα μέρος του κατεστημένου των Ηνωμένων Πολιτειών, να ξαναθυμηθούν τη στρατηγική σημασία της Τουρκίας έναντι της Ρωσίας και στη Μέση Ανατολή, καθώς και τις τεράστιες επενδύσεις και εμπορικές ανταλλαγές που διατηρούν με αυτήν.

Δηλαδή, το πεδίο των διαπραγματεύσεων αποτελεί σήμερα το προνομιακό πεδίο για την **αντεπίθεση της Τουρκίας**, μετά τις ήττες που δοκίμασε το 2020. Και αυτό δεν αφορά μόνο στους Ευρωπαίους και Αμερικανούς εταίρους μας, αλλά κατ' εξοχήν στο ίδιο το ελληνικό κατεστημένο, το οποίο είναι πάντα πρόθυμο να βγάλει τη φουστανέλα και να φορέσει το σύννηδες φέσι του.

Άλλωστε, είναι πεπεισμένο πως ο συσχετισμός δύναμης Ελλάδας-Τουρκίας δεν επιτρέπει παρά τη φινλανδοποίηση της χώρας μας, χωρίς ίσως να το διακηρύσσει, όπως ο **Μαραντζίδης**, αλλά κατά βάθος το ίδιο πιστεύει.

Και αυτό προφανώς αφορά στη συνολική ιδεολογία και των κυβερνητικών αξιωματούχων και ολόκληρου του συστήματος των παρατρεχάμενων και των ολιγαρχών, που έχουν εξάλλου μεγάλα οικονομικά συμφέροντα και οι ίδιοι με την Τουρκία όπου ναυπηγούν τα πλοία τους, πουλάνε το πετρέλαιό τους κ.λπ.

Προπαντός, δε, θέλουν την ησυχία τους και όχι βέβαια μία **εθνοκεντρική** πορεία την οποία καθιστά υποχρεωτική η τουρκική επιθετικότητα, γι' αυτό λοιπόν θα προτιμούσαν ότι έχουν «να δώσουν» να τα δώσουν «ειρηνικά».

Και αυτό το είδαμε αμέσως μετά την αποχώρηση του OrucReis. Αντί δηλαδή αυτή η νίκη μιας αποφασιστικής και πολυδιάστατης πολιτικής να θεωρηθεί αφετηρία για μια νέα πολιτική **αντεπίθεσης** και στο διπλωματικό πεδίο, η Ελλάδα βρίσκεται εν αναμονή για το «πότε θα μας καλέσει ο Τσαβούσογλου».

Και όμως, η επαναφορά, για παράδειγμα, του ζητήματος της τουρκικής κατοχής στην **Κύπρο** θα ακύρωνε τόσο τις όποιες πενταμερείς ποντικοπαγίδες, όσο και τις τουρκικές αστειότητες για αποστρατιωτικοποίηση των νησιών, καθώς η Ελλάδα παραμένει εγγυήτρια δύναμη στην Κύπρο.

Αντ' αυτού, έδωσαν οι ίδιοι τεράστια έκταση στην έναρξη των συνομιλιών –η Σία Κοσιώνη κινδύνεψε να πεθάνει από την αγωνία της– χωρίς να θυμίσουν ότι αυτές εντάσσονται στο προπαγανδιστικό οπλοστάσιο της Τουρκίας, μία και δεν είναι τίποτε άλλο παρά η 61η(!) συνάντηση εμπειρογνομόνων η οποία θα εξετάσει το εάν θα αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις!

Παράλληλα, αφήνουν ακάλυπτη την Κύπρο και το διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό της να προχωρήσει από εκεί που είχε μείνει στο CranMontana. Και όμως, θα αρκούσε να υπενθυμίσουν την παρουσία των τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο, των σκαφών στην κυπριακή ΑΟΖ και την ανοικτή διακήρυξη της βούλησης τους πως θα διατηρήσουν το παράνομο τουρκοκυπριακό κράτος, για να πάνε περίπατο αυτές οι συζητήσεις.

Δηλαδή, η ελληνική και η κυπριακή εξωτερική πολιτική κινδυνεύουν να παραχωρήσουν αυτό που κερδίσαμε στην αντιπαράθεση με την Τουρκία μέσα από ανοίκειες διαπραγματεύσεις και συζητήσεις.

Διότι, όσο βρισκόμασταν σε ανοικτή σύγκρουση με την Τουρκία, το εθνομηδενιστικό γονίδιο των ελληνικών ελίτ βρισκόταν σε καταστολή. Καθώς όμως ακολουθεί ένα διαπραγματευτικό διάλειμμα, όπως σήμερα –πριν η Τουρκία επανέλθει με το αληθινό της πρόσωπο «επί του πεδίου»–, τότε ξεσαλώνει.

Κάτι ανάλογο παρατηρούμε και στο **μεταναστευτικό** όπου, μετά τη σχετική θωράκιση των νησιών και του Έβρου από νέες εισροές, η κυβέρνηση, διά του ανεκδιήγητου **Μηταράκη**, οργανώνει μουσουλμανικές πόλεις στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου και στον βόρειο Έβρο, ενώ ο **Μπακογιάννης** οργανώνει τη μετατροπή του κέντρου της Αθήνας σε μεταναστευτικό γκέτο.

Συνοψίζοντας, κερδίσαμε μία στρατηγική νίκη με 2-0 σε ένα ματς και αυτό θα πρέπει να το υπογραμμίσουμε και να μη μεμψιμοιρούμε· αλλά επειδή ο προπονητής και η ηγεσία της ομάδας παραμένουν προβληματικοί, οι δε διαιτητές στην επανάληψη μπορεί να παίξουν ανοιχτά την αντίπαλη ομάδα, δεν θα πρέπει να επαναπαυόμαστε.

Η επαγρύπνηση των Ελλήνων στα ελληνοτουρκικά και το μεταναστευτικό θα κρίνουν την έκβαση του επόμενου αγώνα. Και όπως γνωρίζουμε η σειρά των ματς με την Τουρκία δεν έχει τελειώσει, κάθε άλλο.

18.01.2021

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)